

Кампанія за Справжніх котів

Нині забагато людей призвичаїлося до тих нудних котів серійного виробництва, які аж пашать здоров'ям і харчуються вітамінами, але їм на латку не годяться старим добрим котам, яких ми колись мали.

Кампанія за Справжніх котів прагне все це змінити, допомагаючи людям розпізнати Справжніх котів, щойно ті їх побачать.

Звідси й ця книжка.

Кампанія за Справжніх котів виступає проти шипучих бочкових котів*.

Гаразд. То як мені розпізнати Справжнього кота?

Та завиграшки. Сама Природа зробила за вас чимало роботи. Більшість Справжніх котів є миттєво впізнаваними.

Приміром, усі коти з мордами, що мають такий вигляд, неначе їх затисли в лещатах і кілька разів вдарили молотком, загорнутим у шкарпетку, — є Справжніми котами.

* Ця фраза є пародією на цілі та прагнення Кампанії за справжній ель — британської незалежної споживчої організації, яка поставила собі за мету просування справжнього елю та традиційних британських пабів. — *Прим. пер.*

Коти з вухами, що мають такий вигляд, неначе їх підстригли ножицями із зубчастими лезами, — то Справжні коти.

Майже кожен непородистий некастрований котисько є не просто Справжнім — ба більше, вештаючись довкола будинку, він стає дедалі Справжнішим і Справжнішим, аж поки в одного з вас не залишиться жодних сумнівів щодо його Справжності.

Пухнасті коти — не обов'язково неСправжні, та якщо вони на додачу до своєї пухнастості наполегливо одягають на себе вираз ображеної гідності, позуючи на камеру для реклами будь-чого зі словом «мур-фектно» в тексті, то безумовно ставлять свою Справжність під питання.

Оу. То коти в рекламі — неСправжні?

Власне, сам лише факт зйомок у рекламі не робить kota неСправжнім — то ж бо не котяча вина, що хтось запроторює його до якоїсь химерної піраміди, спорудженої з килима, та знимкує, коли той схвильовано визирає крізь дірку, — проте котяча поведінка в такій-от халепі важить чимало.

Приміром, якщо ви посадите неСправжнього kota перед шерегом мисок із котячим кормом, то він слухняно обере з них саме той, що виготовлений спонсором реклами, і то навіть якщо всі інші миски *не намащені* відпрацьованою моторною оливою. А от Справжній кіт, з іншого боку, не роздумуючи попрямує до миски з найдорожчим кормом, перекине її на студійну підлогу, з'їсть той корм із великим задоволенням, покуштує потроху з інших мисок, беркиць-не оператора, а тоді застрягне за дикторовим подіумом.

Де його й знудить. А потім, коли власники куплять йому кілька величезних бляшанок того клятого їдла, кіт відмовиться бодай доторкнутися до нього будь-коли знову.

Справжні коти ніколи не носять бантів (але часом носять краватки-метелики; дивись розділ «Мульташні коти»).

Не з'являються на різдвяних листівках.

Не ганяються за будь-чим, що має на собі дзвіночок.

Справжні коти не носять нашійників. Однак Справжні коти часто носять лялькове вбрання. У таких випадках вони сидять собі, набравши вигляду пухнастої імбецильності, тим часом як їхні мізки здійснюють складне радарне сканування довкілля. А тоді вони виконують особливий стрибок, який миттю звільняє їх від очіпка, сукні, фартуха та лялькового візочка нараз.

Справжні коти ані просто самовпевнені, ані просто невротики. Вони — усе одразу — самовпевнені невротики, достоту як і справжні люди.

Справжні коти дійсно їдять кіш. І пташині тельбухи. І масло. І будь-що інше, що залишили на столі, якщо вони думають, що їм це так минеться. Справжні коти можуть почути, як за дві кімнати від них відчиняються двері холодильника. Щодо цього питання існують певні суперечки, однак де-хто з найбільш непоступливих членів КСК (Кампанії за

Справжніх котів) заявляє, що Справжні коти не відправляються до котячих готелів, коли їхні власники їдуть у відпустку, а харчуються за рахунок простого чергування мисок та сусідів. Крім того, найпоширенішою теорією є та, згідно з якою Справжні коти нікуди не подорожують у чепурних плетених хатинах Ніссена* з малесенькими вишуканими засувами спереду. Так-от, послухайте. Звичайно, розходження в думках і полеміка є основою демократії, та я *лише* хотів би нагадати *декому* з наших надміру *заповзятих* членів про ту велику шкоду, якої завдали Кампанії Дискусія щодо протиблошиного нашійника (1985), Суперечка стосовно права власності на виводок кошенят (1986) і те, що згодом

* Хатини Ніссена — напівкруглі споруди з гофрованої сталі, які використовували під час Першої та Другої світових воєн як приміщення для солдатів. Названі на честь свого винахідника — канадського інженера Пітера Нормана Ніссена. — *Прим. пер.*

стало сумно знане як Великий скандал щодо миски з твоїм іменем на ній (1987). Як я вже казав (хоча, звісно, ідеальний Справжній кіт їсть свій харч зі старого тарільчика, облямівку якого досі вкривають кіркою рештки попередньої трапези, або — що більш типово — їсть його просто з підлоги коло того тарільчика), **Справжній кіт — це те, ким ти є, а не те, що з тобою зробили.**

Дехто з нас залюбки возить із собою своїх котів у картонній коробці з назвою готових сніданків на боковині, інакше Справжні коти мають вбудовану недовіру до білих халатів, вмить розпізнають близьку зустріч із ветеринаром і можуть вивергатися навіть із якнайщільнішої картонної коробки, неначе міжконтинентальна балістична ракета. Зазвичай це трапляється посеред щільного дорожнього руху або ж у переповнених почекальнях.

Попри погані передчуття, спричинені вже згаданим Великим скандалом щодо миски з твоїм іменем на ній, мусимо прояснити, що Справжні коти *їдять* з мисок, на яких написано «КИЦЮНЯ». І їли би з них, навіть якби там було написано «МИШ'ЯК». Вони їдять з *чого завгодно*.

Справжні коти ловлять всіляких тваринок.

Справжні коти їдять *майже* все з того, що впіймають.

Мета Справжнього kota — прожити життя спокійно, зазнаючи якомога менше втручань з боку людей, наскільки це взагалі можливо. Насправді в цьому вони вельми подібні до справжніх людей.

А можна бути породистим і Справжнім котом водночас?

Звичайно, ні. Ви ж бо людина.

Котові, я маю на увазі.

Оу. То є суперечливе питання. З погляду логіки, самé лише знання прадідусевого імені не має бути перепорою до того, щоб насолоджуватися чудовим повним життям, але дехто з найревніших членів Кампанії вважає, що дійсно Справжній кіт мусить мати певні сумніви навіть щодо власного існування, не кажучи вже про своїх батьків.

Ми вважаємо, що це вже крайнощі. Справді, багатьом із нас видається, що взірцевий Справжній кіт має такий вигляд, неначе вижив у нещасному випадку з м'ясорубкою, та якщо хтось справді ладен судити про котячу Справжність за самим лише виглядом і кольором хутра, то такі люди

мусять розуміти: те, чого вони у такий спосіб дійдуть, — це Виведення Породи як воно є.

(«І цьогорічним Абсолютним Чемпіоном стає Сажотрус, батьками

якого є “Тойклятийсусідськийзлодюгазновувгодівничці” та “Ми кличемо її просто Киць” із Бедвелті»).

Річ у тім, що коти відрізняються від собак.

Певна кількість схрещувань пішла на те, щоб «удосконалити» собак, себто перетворити звірів з отого первісного, грубого й міцного роду на смердючих, улесливих та слинявих недоумків* із мінливим настроєм, якими ми їх бачимо нині. Перетворюючись на те, чого суспільству кортілося у кожний конкретний момент, — як-от на землерийні машини з автономним живленням або ж на прикрасу для рукавів — собаки поступово втрачали свою первісну собачість.

Таким чином, ваш Справжній пес, найімовірніше, є безпорідним покручем, хіба що це слово нині поза законом, а тим часом усі коти є, гм... котами. Більш-менш однакові за розмірами, розмаїтих кольорів, деякі — гладкі,

* Після неабияких запеклих дебатів Комітет хотів би пояснити, що ця заяву не слід поширювати на маленьких білих тер'єрів, які мають IQ 150, старих вірних безпорідних покручів, які хоч трохи й смердючі, але ми їх, вочевидь, любимо, і величезних кудлатих сенбернарів, які важко сапають і споживають щодня більше протеїну, ніж деякі люди — за цілий рік¹, але розуміють кожнісіньке наше слово, — ні, на правду, — і є немовби членами сім'ї. — Прим. авт.

¹ Комітет, попри шалений тиск, який він чинив, щоби видалити цю фразу, зазнав невдачі, ха-ха, і попросив замінити її на «має здоровий апетит, як на собаку його віку». Гадаю, це вони так описують ситуації, коли величезний писок опускається, неначе ківш екскаватора², і, вилізуючи миску завбільшки з раковину, пхає її всією кухнею. — Прим. авт.

² Комітет може казати, що йому заманеться, проте Голова — цілком визнаючи, що так і не пізнав радощів і втіх собаководства й воліє їх ніколи й не пізнати, і цілком припускаючи, що існують домівки, де собаки й коти живуть у домашній гармонії, — на власні очі бачив, як той пес їсть. — Прим. авт.

деякі — кощаві, проте усі однаково впізнавано котячі. Оскільки єдина риса, яку вони виявили, — це схильність щось ловити та спати, то ніхто ніколи й не завдавав собі клопоту, щоб їх якось виправити й примусити робити щось іще. Одначе було б цікаво поміркувати про те, чим би могли стати коти, якби історія склалася інакше (дивись розділ «Коти, яких нам бракувало»).

Усе, заради чого виводили породи котів, — це, власне, заради їхньої котячості. Усі коти є потенційно Справжніми. Це — триб життя...

То що в такому разі Кампанія за Справжніх котів має проти собак?

Анічогісінько.

Ой, та годі.

Таж ні, існують цілком хороші, гарно навчені собаки з бездоганною поведінкою, які не гавкають, як та застрягла платівка, не паскудять посеред пішохідних доріжок, не мають звички нюхати людям пах, не поводяться так, ніби вважають себе загальними улюбленцями, та й взагалі не скиглять, не крадуть і не плазують так, що присоромили б навіть професійного жебрака XIV сторіччя. Ми визнаємо це.

Гаразд.

А ще існують поблажливі дорожні інспектори, повії із золотими серцями та правники, які не йдуть у відпустку просто посеред вашої надскладної угоди щодо придбання житла. Просто їх зустрінеш не щодня.